

Věc C-352/23 [Changu]¹**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

7. června 2023

Předkládající soud:

Administrativen sad Sofia-grad (Bulharsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

29. května 2023

Žalobce v původním řízení:

LF

Žalovaný v původním řízení:

Zamestnik-predsedatel na Daržavna agencija za bežancite

Předmět původního řízení

Původní řízení bylo zahájeno na základě žaloby státního příslušníka třetí země podané proti rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o mezinárodní ochranu a bylo mu odepřeno přiznání postavení uprchlíka a humanitárního statusu (doplňkové ochrany).

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se předkládá na základě článku 267 odst. 2 SFEU a týká se výkladu bodu 15 odůvodnění, jakož i čl. 2 písm. h) a článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „směrnice 2011/95“), bodu 12

¹ Věc je označena fiktivním jménem, které se neshoduje s pravým jménem některého z účastníků řízení.

odůvodnění a čl. 14 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „směrnice 2008/115“) jakož i článků 1, 4 a 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). V žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je položena otázka, zda je bulharská právní úprava, která stanoví možnost poskytnout cizinci humanitární status (který v bulharském právu odpovídá doplňkové ochraně ve smyslu směrnice 2011/95) nikoliv tehdy, pokud by mohl být vystaven skutečnému riziku vážné újmy, nýbrž pokud existují „jiné humanitární důvody“, slučitelná s uvedenými ustanoveními. Předkládající soud se zejména táže, zda dlouhá doba pobytu cizince v Bulharsku, která činí zhruba 27 let, představuje „humanitární důvod“, který odůvodňuje přiznání humanitárního statusu (doplňkové ochrany), vezmeme-li v úvahu, že jeho pobyt je neoprávněný, že mu nebyly vystaveny doklady totožnosti a že během převážné části svého pobytu neměl dostatečné prostředky, aby mohl uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména strava, tělesná hygiena a ubytování. V této souvislosti vyvstává rovněž otázka, zda nečinnost vnitrostátních úřadů, které během tohoto dlouhého období nezajistily soulad statusu cizince na území Bulharska s platným vnitrostátním právem, porušuje uvedená ustanovení Listiny.

Předběžné otázky

1. Musí být bod 15 odůvodnění, čl. 2 písm. h) a článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95 ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany vykládány v tom smyslu, že členskému státu umožňují zavést vnitrostátní právní úpravu poskytnutí mezinárodní ochrany z rodinných nebo humanitárních důvodů, která v souladu s bodem 15 odůvodnění a čl. 2 písm. h) směrnice 2011/95 (jiná forma ochrany) nijak nesouvisí s logikou a duchem směrnice 2011/95, nebo musí i v takovém případě možnost poskytnutí ochrany z „humanitárních důvodů“, kterou stanoví vnitrostátní právo, být podle článku 3 směrnice 2011/95 v souladu s právními předpisy upravujícími mezinárodní ochranu?

2. Ukládají bod 12 odůvodnění a čl. 14 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, ve spojení s články 1 a 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) členskému státu nutně povinnost vydat státním příslušníkům třetí země písemné potvrzení o tom, že jejich pobyt je neoprávněný, ale jejich navracení ještě není možné?

3. Je v případě vnitrostátního právního rámce, jehož jediným ustanovením upravujícím status státního příslušníka třetí země z „humanitárních důvodů“ je čl. 9 odst. 8 zákon za ubežišteto i bežancite (zákon o azylu a uprchlících, dále jen

„ZUB“), výklad tohoto vnitrostátního ustanovení, který nijak nesouvisí s povahou a důvody směrnice 2011/95, slučitelný s bodem 15 odůvodnění, jakož i s čl. 2 písm. h) a článkem 3 směrnice 2011/95?

4. Vyžadují články 1, 4 a 7 Listiny pro účely použití směrnice 2011/95 přezkum, zda dlouhý pobyt státního příslušníka třetí země bez upraveného statusu v členském státě představuje samostatný důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany z „naléhavých humanitárních důvodů“?

5. Připouští pozitivní povinnost členského státu zaručit dodržování článků 1 a 4 Listiny široký výklad vnitrostátního opatření podle čl. 9 odst. 8 ZUB, který jde nad rámec logiky a ustanovení o mezinárodní ochraně podle směrnice 2011/95, a vyžaduje výklad, který se zaměřuje výlučně na ochranu absolutních základních práv podle článků 1 a 4 Listiny?

6. Může neposkytnutí ochrany podle čl. 9 odst. 8 ZUB státnímu příslušníkovi třetí země v takové situaci, v níž se nachází žalobce, vést k tomu, že členský stát nesplní své povinnosti vyplývající z článků 1, 4 a 7 Listiny?

Ustanovení mezinárodního práva

Úmluva o právním postavení uprchlíků, která byla přijata dne 28. července 1951 v Ženevě na konferenci zplnomocněných zástupců Organizace Spojených národů o právním postavení uprchlíků a osob bez státní příslušnosti (dále jen „Ženevská úmluva“)

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“): články 1 a 3 a čl. 8 odst. 1

Právní předpisy a judikatura Evropské unie

Listina základních práv Evropské unie: články 1, 4 a 7 a čl. 19 odst. 2

Směrnice 2011/95: bod 15 odůvodnění, čl. 2 písm. h) a článek 3

Směrnice 2008/115: bod 12 odůvodnění, čl. 6 odst. 4 a články 8 a 14

Předkládající soud uvádí judikaturu Soudního dvora týkající se: výrazu „naléhavé humanitární důvody“ – rozsudek ze dne 18. prosince 2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452, body 39 a 40); lhůty k vyhoštění neoprávněně pobývajících státního příslušníka třetí země – rozsudek Soudního dvora ze dne 20. října 2022, Centre public d'action sociale de Liège (zpětvzetí nebo pozastavení rozhodnutí o navrácení) (C-825/21, EU:C:2022:810, bod 50); nepřipustnosti existence mezistatusu státních příslušníků třetích zemí – rozsudek ze dne 3. června 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432); nezájmu orgánů členského státu, který vede k zanedbanému stavu dotčené osoby, který je

v rozporu s lidskou důstojností – rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, bod 92).

Ustanovení vnitrostátního práva

Zakon za ubežišteto i bežancite (zákon o azylu a uprchlících, dále jen „ZUB“):
článek 1, čl. 8 odst. 1, čl. 9 odst. 1 a 8, článek 29, čl. 40 odst. 1 a 3, články 76a
a 76c

Zakon za chuždencite v Republika Bulgaria (zákon o cizincích v Bulharské republice, dále jen „ZChRB“): článek 9e, čl. 9h odst. 1 a 4, čl. 10 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a 5 bod 1, čl. 22 odst. 1, články 27, 28 a 44b, [§ 1] bod 16 dopalnitelni razporedbi (doplňující ustanovení) k tomuto zákonu

Pravilnik za prilozhenie na Zakona za chuždencite v Republika Bulgaria (prováděcí nařízení k ZChRB): články 3 a 11

Zakon za balgarskite lični dokumenti (zákon o bulharských dokladech totožnosti):
čl. 14 odst. 1, čl. 55 odst. 1 a 3, článek 57

Stručný popis skutkového stavu a původního řízení

- 1 Žalobce, státní příslušník Tanzanie, nedovoleně opustil zemi původu a v roce 1996 přicestoval do Bulharska. Od té doby se žalobce několikrát pokusil o úpravu svého statusu v Bulharsku, když v letech 1997, 2004, 2006, 2007, 2008, 2009 (dvě žádosti o ochranu), 2012, 2014, 2017 a 2021 postupně podal jedenáct žádostí o mezinárodní ochranu. Jeho žádosti byly zamítnuty převážně s odůvodněním, že neexistují důvody pro přiznání postavení uprchlíka nebo humanitárního statusu (doplňkové ochrany).
- 2 Vzhledem k tomu, že žalobce nemá doklady totožnosti, nemůže začít pracovat ani si platit stravu a ubytování. Žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen za nabytí a držení omamných látek. Žalobce tvrdí, že byl několikrát zadržen policií, tři roky strávil ve věznici a nějakou dobu v uzavřeném přijímacím středisku pro žadatele o azyl, které provozuje Státní agentura pro uprchlíky (Daržavna agencija za bežancite, dále jen „DAB“). Žalobci bylo uloženo několik správních donucovacích opatření podle ZChRB za účelem jeho vyhoštění a navrácení do země původu. Žádné z těchto opatření nebylo vykonáno.
- 3 Řízení u předkládajícího soudu bylo zahájeno v souvislosti s jedenáctou žádostí o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal dne 13. dubna 2021. V této žádosti žalobce tvrdil, že v Bulharsku není velvyslanectví Tanzanie, že se pro tanzanský cestovní pas musí vydat na nejbližší velvyslanectví této země, které je v Berlíně, že nemá prostředky na cestu a že taková dlouhá cesta by s ohledem na jeho zhoršený zdravotní stav mohla ohrozit jeho život. Žalobce uvedl, že v zemi původu se nemůže podrobit léčbě, protože nemá přístup k lékařské péči. Dále

tvrdil, že polovinu svého vědomého života strávil v Bulharsku, že se integroval do bulharské společnosti a že ovládá bulharštinu.

- 4 Příslušný orgán DAB rozhodnutím ze dne 29. dubna 2021 shledal, že žádost je nepřijatelná. Konstatoval, že v projednávané věci se ustanovení ZUB nepoužijí a že ředitelství „Migrace“ při Ministerstvu vnitra (Direkcija „Migracija“ kam Ministerstvo na vatrešnite raboti) nebo Mezinárodní organizace pro migraci musí žalobce vrátit do země původu postupem podle ZChRB.
- 5 Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Správního soudu Sofie – město (Administrativen sad Sofia-grad) ze dne 25. listopadu 2021. Soud v tomto rozsudku konstatoval, že se ve vztahu k žalobci použije zásada nenavrácení, pokud je přihlédnuto k jeho tvrzení, že dlouhé cesty by s ohledem na jeho zhoršený zdravotní stav bezprostředně ohrozily jeho život. Porušení této zásady je důvodem k poskytnutí humanitárního statusu, což odůvodňuje i přípustnost žádosti o ochranu.
- 6 V rámci následného správního řízení vydal žalovaný, místopředseda DAB (zamestnik-predsedatel na DAB), dne 10. srpna 2022 rozhodnutí napadené u předkládajícího soudu, kterým odmítá přiznat žalobci status uprchlíka a poskytnout mu humanitární status, protože žalobce neprokázal, že existuje opodstatněný důvod obávat se pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy. Shledal, že uvedené osobní důvody související s integrací žalobce do bulharské společnosti nejsou důvodem pro poskytnutí humanitárního statusu a že tvrzenou integraci vyvrací pravomocná odsouzení žalobce.

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 7 Žalobce tvrdí, že ZChRB se ve vztahu k němu nepoužije a že jedinou možností, jak jeho status upravit, je možnost podle čl. 9 odst. 8 ZUB, podle kterého může být „humanitární status poskytnut rovněž z jiných humanitárních důvodů“. Žije v Bulharsku téměř 27 let a má nárok na respektování svého soukromého života, lidské důstojnosti a základních práv zakotvených v Listině. Právní vakuum, ve kterém se nachází, představuje nelidské a ponižující zacházení, které porušuje článek 3 EÚLP.
- 8 Žalovaný tvrdí, že žalobu je nezbytné zamítnout, protože nebyly zjištěny skutečnosti, které odůvodňují přiznání postavení uprchlíka podle čl. 8 odst. 1 ZUB – neexistuje totiž „odůvodněná obava z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, politického přesvědčení nebo příslušnosti k určité společenské vrstvě“ –, ani neexistují skutečnosti odůvodňující poskytnutí humanitárního statusu (doplňkové ochrany) podle čl. 9 odst. 1 ZUB – neexistují totiž skutečnosti naznačující „reálné nebezpečí vážné újmy, jako je trest smrti nebo poprava nebo mučení, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest nebo vážné ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu“. Podle názoru žalovaného se právní postavení žalobce musí řídit ustanoveními ZChRB.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 9 Předkládající soud vychází z toho, že ze skutkových okolností řízení ve vztahu k žalobci skutečně nevyplývá „odůvodněná obava z pronásledování“ ani „reálné nebezpečí vážné újmy“. Podle názoru soudu je důvodem skutečnost, že otázka opatření, která musí příslušné vnitrostátní orgány vůči žalobci přijmout, nesouvisí s jeho pronásledováním nebo s nebezpečím vážné újmy při možném navrácení do země původu, nýbrž se specifickou situací žalobce v Bulharsku.
- 10 Pokud jde o možnost vydat povolení k pobytu z humanitárních důvodů, předkládající soud pro vyjasnění uvádí, že vnitrostátní právo, zejména ZChRB, takovouto možnost nestanoví, a to v rozporu s čl. 6 odst. 4 směrnice 2008/115, podle kterého „[z]e solidárních, humanitárních nebo jiných důvodů mohou členské státy kdykoliv rozhodnout o udělení autonomního povolení k pobytu nebo jiného povolení zakládajícího oprávnění k pobytu státnímu příslušníkovi třetí země, který neoprávněně pobývá na jejich území“. Předkládající soud má ovšem za to, že právní předpisy Unie nestanoví povinnost členských států poskytnout státnímu příslušníkovi třetí země, který neoprávněně pobývá na jejich území, povolení k pobytu čistě z humanitárních důvodů. Zavedení takové možnosti spíše spadá do jejich prostoru pro uvážení.
- 11 Poté, co žalobce po značnou dobu podával žádosti o mezinárodní ochranu, aby mu byl poskytnut azyl nebo humanitární status (doplňková ochrana), domáhá se v řízení před předkládajícím soudem, aby mu byl poskytnut humanitární status podle čl. 9 odst. 8 ZUB z humanitárních důvodů, které souvisí s tím, že v Bulharsku pobývá již dlouho, aniž by měl doklady totožnosti a – během velké části této doby – aniž by měl prostředky na stravu a ubytování. Předkládající soud má za to, že s ohledem na situaci, ve které se žalobce nachází, spočívá jediná možnost, jak jeho status upravit podle bulharského práva, v použití uvedeného čl. 9 odst. 8 ZUB tak, že bude žalobci poskytnut humanitární status (doplňková ochrana) z humanitárních důvodů.
- 12 Předkládající soud si ovšem není jistý, zda je čl. 9 odst. 8 ZUB slučitelný se směrnicí 2011/95 a zejména s bodem 15 odůvodnění, jakož i s čl. 2 písm. h) a článkem 3 směrnice. Podle bodu 15 odůvodnění směrnice „[d]o oblasti působnosti této směrnice nespádají ti státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, kterým je povoleno zůstat na území členských států nikoli z důvodů potřeby mezinárodní ochrany, ale na základě uvážení z rodinných nebo humanitárních důvodů“. Podle názoru předkládajícího soudu z definice pojmu „žádost o mezinárodní ochranu“ podle čl. 2 písm. h) této směrnice vyplývá, že unijní právo připouští možnost, že státní příslušník třetí země „nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti této směrnice a o niž lze požádat samostatně“.
- 13 Navíc článek 3 směrnice 2011/95 stanoví, že „[č]lenské státy mohou zavést nebo zachovávat příznivější normy pro určování osob splňujících podmínky pro získání

postavení uprchlíka nebo osob, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a pro určování obsahu mezinárodní ochrany, jsou-li slučitelné s touto směrnicí“.

- 14 Za těchto okolností podle předkládající soudu vyvstává otázka, zda uvedená ustanovení směrnice 2011/95 připouští vnitrostátní ustanovení, které stanoví možnost poskytnout mezinárodní ochranu z „rodinných nebo humanitárních důvodů“ (bod 15 odůvodnění uvedené směrnice) a nikoliv z důvodů uvedených v této směrnici, nebo zda musí být obráceně takovéto poskytnutí ochrany podle článku 3 směrnice s touto směrnicí slučitelné.
- 15 Předkládající soud poukazuje na skutečnost, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu (Varchoven administrativen sad, dále jen „VAS“) se výraz „jiné humanitární důvody“ uvedený v čl. 9 odst. 8 ZUB vztahuje na případy, které se liší od případů uvedených v odstavci 1 tohoto článku a v nichž pro cizince existuje reálné nebezpečí stejné intenzity, že při navrácení ze země původu utrpí vážnou újmu, pokud jde o jeho nedotknutelnost.
- 16 VAS ve své judikatuře vychází z toho, že čl. 9 odst. 8 ZUB poskytuje zvláštní ochranu, která se použije pouze ve výjimečných případech, které souvisí se situací cizince v zemi původu a nezahrnuje hospodářské, sociální nebo rodinné důvody, které závisí výlučně na vůli žadatele o ochranu. VAS v řadě rozhodnutí potvrdil poskytnutí humanitárního statusu podle čl. 9 odst. 8 v případech, kdy bylo toto ustanovení použito ze zvláštních důvodů, jako je například ochrana zájmu nezletilého dítěte, sloučení rodiny, ochrana před domácím násilím, z důvodu humanitární krize v zemi původu atd.
- 17 Pokud jde o nadměrnou délku neoprávněného pobytu cizince v Bulharsku v takové situaci, jako je ta v projednávané věci, není tato okolnost podle vnitrostátní judikatury důvodem k přiznání postavení uprchlíka a humanitárního statusu (doplňkové ochrany).
- 18 Z pohledu předkládajícího soudu ovšem vyvstává otázka, zda uvedená dlouhá doba pobytu cizince bez dokladů totožnosti a bez prostředků na stravu a ubytování nepředstavuje samostatný důvod pro poskytnutí mezinárodní ochrany z „naléhavých humanitárních důvodů“ ve smyslu bodu 39 rozsudku Soudního dvora ze dne 18. prosince 2014, M'Bodj (C-542/13, EU:C:2014:2452). V uvedeném bodě 39 Soudní dvůr uvedl, že „z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vskutku plyne, že [...] rozhodnutí vyhostit cizince trpícího vážným tělesným nebo duševním onemocněním do země, kde jsou prostředky k léčbě tohoto onemocnění omezenější než prostředky dostupné v uvedeném státě, [může] vyvolávat otázky z hlediska článku 3 EÚLP, a to tehdy, když jsou humanitární důvody svědčící proti takovému vyhoštění naléhavé (viz zejména rozsudek ESLP ze dne 27. května 2008, N. v. Spojené království, § 42)“. Soudní dvůr v bodě 40 tohoto rozsudku ovšem konstatoval, že skutečnost, že cizince není možné v takovém případě vyhostit do země, kde není k dispozici přiměřená léčba, „neznamená, že by mu musel být povolen pobyt na území členského státu z titulu podpůrné ochrany [...]“.

- 19 Předkládající soud má za to, že zhoršený zdravotní stav žalobce musí být přezkoumán v souvislosti se zásadou nenavracení zakotvenou v článku 33 Ženevské úmluvy a čl. 19 odst. 2 Listiny a že případné porušení této zásady může vyvolat otázky týkající se použití článku 3 EÚLP a článku 4 Listiny, které zakazují nelidské a ponižující jednání.
- 20 Cituje bod 57 rozsudku ze dne 3. června 2021, Westerwaldkreis (C-546/19, EU:C:2021:432), v němž Soudní dvůr konstatoval, že „by bylo v rozporu s cílem směrnice 2008/15 [...], i se zněním jejího článku 6, kdyby byla tolerována existence mezistatusu státních příslušníků třetích zemí, kteří by se nacházeli na území členského státu bez práva nebo povolení k pobytu, [...], ale vůči kterým by nebylo v platnosti žádné rozhodnutí o navrácení“.
- 21 Dále předkládající soud cituje bod 50 rozsudku Soudního dvora ze dne 20. října 2022, Centre public d’action sociale de Liège (zpětvzetí nebo pozastavení rozhodnutí o navrácení) (C-825/21, EU:C:2022:810), podle kterého „povinnost, kterou článek 8 [směrnice 2008/115] ukládá členským státům, tj. povinnost provést v případech uvedených v odstavci 1 tohoto článku vyhoštění [nedovoleně pobývajících státních příslušníků třetí země] musí být splněna v co nejkratší době (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2011, Achughabian, C-329/11, EU:C:2011:807, bod 45)“. Tento požadavek nebyl ve vztahu k žalobci splněn, protože ten se od svého vstupu na bulharské území v roce 1996 do dnešního dne zdržuje v Bulharsku, ačkoliv vůči němu bylo přijato několik správních donucovacích opatření k navrácení do země původu.
- 22 Předkládající soud uvádí rovněž rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218), v jehož bodě 92 Soudní dvůr uvádí případ, v němž „by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností (viz ESLP, 21. ledna 2011, M. S. S. v. Belgie a Řecko, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, body 252 až 263)“.
- 23 V této souvislosti vyvstává pro předkládající soud otázka, zda dlouhodobá nečinnost nebo nezájem vnitrostátních orgánů, pokud jde o uvedení statusu státního příslušníka třetí země na území Bulharska do souladu s platným vnitrostátním právem, představuje porušení článků 1, 4 a 7 Listiny, jakož i článků 3 a 8 ESLP.
- 24 Podle názoru předkládajícího soudu je situace, v níž se nachází žalobce, nerespektováním jeho základních práv podle článků 1, 4 a 7 Listiny, protože je vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení, je porušována jeho lidská důstojnost a není respektován jeho soukromý život. Uvedená ustanovení v takovém případě, jako je ten, o který se jedná ve věci v původním řízení, nepřipouští, aby nedovoleně pobývajícím státním příslušníkovi třetí země, jehož

vyhoštění bylo z důvodu přezkumu jeho žaloby přerušeno, byla odňata možnost uspokojovat své základní potřeby, totiž stravu, tělesnou hygienu a ubytování.

- 25 Předkládající soud má tedy za to, že výklad čl. 9 odst. 8 ZUB má být široký v tom smyslu, že při jeho použití nebude přihlédnuto k důvodům poskytnutí doplňkové ochrany uvedeným ve směrnici 2011/95, nýbrž budou respektována základní práva zakotvená v Listině.
- 26 Předkládající soud uvádí, že vnitrostátní právo neobsahuje žádné ustanovení, které stanoví právo neoprávněně pobývajícího státního příslušníka třetí země obdržet písemné potvrzení o své situaci podle čl. 14 odst. 2 ve spojení s bodem 12 odůvodnění směrnice 2008/115. V případě posuzovaném ve věci v původním řízení je neupravený status žalobce státem „trpěn“ tím, že připustil jeho dlouhodobý neoprávněný pobyt na svém území, aniž poskytl písemné potvrzení o jeho situaci v souladu s uvedenými ustanoveními.

PRACOVNÍ DOKUMENT